

Sư Giác Nguyên giảng pháp

trong chuyến đi thăm thánh tích Ấn Độ

tháng Hai năm 2025

PHÁP THOẠI SỐ 17

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

Pháp thoại (17)

[05/03/2025 - 03:40 - anhlibrary]

Mà chữ Paduma ở đây hoàn toàn nó không liên hệ gì đến hoa sen hết, nó là tên của một con số, hiểu không? nó giống như Việt Nam mình chữ tỷ có bao nhiêu nghĩa? tỷ là so sánh, tỷ là chị, tỷ là một con số đúng không? chữ Paduma này cũng như vậy, giống như chữ "năm" của tiếng Việt Nam mình, "năm" có nghĩa là year, mà nó có nghĩa là five hoặc là cái chữ "ba", ba đó là three, number three, nó có nghĩa là father đúng không? y chang như vậy, chữ Paduma có nhiều nghĩa mà nó có một cái nghĩa là tên của một con số và vì sao vậy? vì con số đó, con số có rất nhiều zero, rất là nhiều zero, cái tuổi thọ dưới đó một ngày, một đêm nó bằng mấy tỷ năm trên nhân loại mình, coi như nằm ở dưới mà làm giò cháo quấy mà hết tuổi thọ lên là khờ luôn đó, đại khái như vậy, thì mọi chuyện bắt đầu từ đây... Đề Bà Đạt Đa lăn đá là cái chỗ hồi sáng, nhưng mà cuối cùng thì ông về ông sám hối bên chùa Kỳ Viên, ông bị đất rút bên chùa Kỳ Viên, biết chuyện đó không? thì cũng xa, thì ngay tại chùa Kỳ Viên này là cái chỗ bắt đầu cái vụ mà đảo chánh bất thành đó. Sẵn đây chúng tôi ôn lại một chuyện là ông Đề Bà Đạt Đa ông hiểu sai một chuyện, ông tưởng vị trí của Đức Phật là do bầu bán, không phải, cái chỗ ngồi của Đức Phật là do cái phẩm tính và cái đức độ của Ngài và mọi người xem Ngài là Đạo Sư. Cái chỗ ngồi của Đức Phật không phải là cái chức vụ, không phải là cái ghế bầu bán, hiểu không? Ông tưởng là đẩy Ngài qua bên là ông leo lên ông ngồi, các vị tưởng tưởng nếu mà Đức Phật có viên tịch sau cái vụ lăn đá đó thì Tăng đoàn có nghe lời ông hay không? hiểu không? mình về Làng Mai mình ám sát Hòa Thượng Nhất Hạnh rồi mình leo lên ngồi chỗ Hòa Thượng được không? còn khuya. Mình về Việt nam mình giết Hòa Thượng Thanh Từ xong mình nằm hết mấy cái Trúc Lâm. Trong Kinh nói cái nhân quả nó có bốn mà Phật tử Việt Nam mình là theo tôi biết là học chỉ có một thôi: tức là nhân nào ra quả nấy, hiểu không? tức là làm ác thì bị khổ, làm thiện thì được vui, nhưng mà đó chỉ là một phần tư của luật nhân quả thôi. Luật nhân quả nó có tới bốn:

- Một là nhân tạo ra quả.
- Hai là quả tác động quả.
- Ba là quả tác động nhân.
- Và bốn là nhân tác động nhân

Nhân tạo ra quả là mình làm ác thì mình bị khổ, mình làm thiện được vui đó là Nhân tạo ra quả.

Nhưng mà quả tác động quả là sao? tức là khi ta nhận cái quả này, thì ta lại có điều kiện để nhận cái quả khác. Thí dụ như do một cái quả xấu nào đó tôi mới sanh làm một người đàn bà ở miền tây Nam bộ vùng sâu, vùng xa, nghe kịp không? đó là cái quả đúng không? thì khi mà tôi mang cái quả đó tôi vào làm thân đàn bà vùng sâu vùng xa thì tôi mới lấy nhằm cái thằng chồng mà nó nát rượu, nó ăn rồi nó đè tôi nó đập một tháng là 32 ngày, có hiểu không? hoặc là tôi mang cái nghiệp tôi làm con chó thì tôi mới bị vô cái

quán cây tơ đúng không? chứ nếu tôi làm con người thì tôi đâu có cái vụ mà chết lẹ như vậy, đúng không? như vậy thì trường hợp một là nhân tạo ra quả dễ hiểu rồi.

Trường hợp thứ hai là quả tác động quả, nghĩa là khi mình nhận cái quả này là điều kiện để mình nhận thêm cái quả khác và trong chú giải của Trung Bộ kinh, chú giải của Kinh Đại Nghiệp phân biệt nói rất rõ thế này: có những cái quả mà ở cõi này nhận được mà ở cõi khác không có nhận được. Thí dụ như cái quả bị người ta chửi, quả bị người ta đánh, quả bị người ta chém, quả bị chết đâm, cái quả đó chỉ có ở cõi người thôi, chứ trên cõi trời không có cái vụ ông Chư Thiên này ông chửi ông Chư Thiên kia, rồi bị đâm, bị chém, rồi lái xe lạc tay lái là không có. Nhưng mà ở dưới cõi này nó có hết, đâm chém rồi cây ngã, đá đè, thiên tai, bão lụt, hạn hán, đói kém, mấy cái quả đó chỉ mình chỉ nhận được khi mà mình đầu thai vô cõi này thôi đúng không? trường hợp đó được gọi là quả tác động quả, rồi.

Trường hợp thứ ba là quả tác động nhân là khi mình nhận một cái quả nào đó thì mình sẽ làm thiện hoặc làm ác dễ hơn, hiểu tôi nói không? thí dụ như mình sanh ra làm một người thất học, nghèo khó ở vùng sâu, vùng xa, thôi nói gần đi, các vị đi xe các vị có gặp người nghèo Ấn Độ không? bây giờ các vị đem nó về các vị tắm rửa sạch sẽ các vị nói cho nó nghe về A Tỳ Đàm, về Vipassana quý vị nghĩ nó có vô không? khó lắm. Đó là con người đó, tôi chưa nói là con này con kia, bỏ bay máy cưa đó là khó lắm, không thể chứ không phải khó. Cho nên khi nhận quả tác động quả, mà có quả tác động nhân nữa là khi mình nhận cái quả đó mình sẽ thiện dễ hơn hoặc ác dễ hơn, xong chưa? rồi.

Cái cuối cùng là nhân tác động nhân: có nghĩa là khi mà cái thiện mà nó được lặp đi lặp lại nhiều lần thì cái thiện đó nó giúp cho cái thiện sau. Mà cái ác mà lặp đi lặp lại nhiều lần thì cái ác trước nó giúp cho cái ác sau, có đúng vậy không ta? các vị có nghe câu: "ăn cắp quen tay, ngủ ngày quen mắt không?". Rồi quý vị có thấy tại sao thái tử Tất Đạt nhìn thấy một người già, một người bệnh bèn bỏ hết đi tu. Còn mình thì sao? mình có thể hoàn toàn đám cưới trước bệnh viện một cách thanh thản, mình có thể hẹn hò trước nhà xác một cách thanh thản đúng không? và các vị có thể làm chuyện đó được không? nếu vì hoàn cảnh không có chỗ hẹn mình phải hẹn nhau ở nhà xác, các vị có dám hẹn không? bà kia bà gật tôi chịu, đúng chứ. Có nghĩa là đối với mình, mình nhìn nguyên cái nhà xác mình vẫn yêu đương vẫn này nọ thoải mái, nhưng Bồ Tát nhìn đúng một cái xác thôi là người ta ớn tới cổ rồi, vì sao vậy? là vì cái thiện của Ngài nó quá nhiều đời, chính cái nhân này nó tác động cái nhân kia, hiểu không? quá nhiều đời Ngài tu cái hạnh, tu cái dễ mực bất tịnh, tử thi, thể trực. Cho nên bây giờ Ngài nhìn, Ngài ớn, Ngài.... đi khất thực, Ngài đang ôm bát đi ngài gặp một cái cô đó, cố để bát cho Ngài cố cười. Mình thì thấy bà cười là về mình mất ngủ, làm thơ, email, facebook tùm lum hết, nhưng mà Ngài thì thấy bà cười, không thấy nàng cười mà Ngài thấy nguyên một cái bộ xương từ trên xuống, có hiểu không? phải tu nhiều đời lắm. Còn mình bây giờ thì nhìn bộ xương thấy con người. Thấy bộ xương mà cái chân dài dài còn sống là bảo đảm con nhỏ này đẹp, cái xác xương không mà thấy tóc dài là bắt đầu ngời tướng tượng mái tóc này là mái tóc huyền suốt tóc tùm lum tà la, tôi nè, mà trong khi Bồ Tát Tất Đạt nhìn người thấy xương, mà nhìn người trẻ thấy ra người già, nhìn người bệnh nghĩ ra cái chết, nhìn cái chết người ta thấy ra cái chết của mình, là vì sao vậy? vì nhân tác động nhân.

Ngài Xá Lợi Phất nghe một cái câu nói thiệt, cái câu đó mà mình hiểu chết liền, mình bây giờ mình có học giáo lý sương sương thì mình còn biết chút đỉnh, chứ lúc đó Ngài đâu có biết gì đâu, mà tự nhiên nghe nói vạn pháp do duyên sanh vạn pháp do duyên diệt, Thầy tôi là Đại Sa Môn đã thường nói như vậy, nghe đặc, nghe còn khó hơn trái táo của Newton nữa, phải không? nhưng mà Ngài OK, Ngài vẫn đặc ngon lành, trường hợp đó được là nhân tác động nhân. Thì ông Đề Bà Đạt Đa, cái này nhớ cẩn thận, tránh được thì tránh, đừng ghét ai, và cũng đừng có, bớt, đừng có thương ai vì hai lý do: hiện tại và tương lai.

- Hiện tại: khi xác định người thương, khi xác định kẻ ghét thì sớm muộn sẽ khổ vì không tránh được cái ghét sẽ khổ, mà không gần được cái thương sẽ khổ. Đó là chuyện trước mắt.

- Còn chuyện tương lai: khi ta ghét một người nào đó, khi ta thương một người nào đó, trong đời sau gặp lại, ghét và thương đều là một cách kết duyên, có biết cái đó không? hồi đó giờ mình nghe kết duyên, mình tưởng là thương mới kết, NO. Có nhiều cái phật tử Việt Nam hiểu lầm: một, là nghe nói dính mắc mình tưởng thương mới dính mắc, thật ra ghét có dính mắc không? tôi từng đem nhiều người tôi thù vô trong giường của tôi mà, có hiểu không? mình ghét mình vô giường mình nhớ cái đứa mình ghét nhiều hơn cái đứa mình thương nữa, thì ghét cũng là cái dính mắc, đúng không?

Cho nên cái chuyện mà mình xác định cái ghét và thương chỉ có hại thôi. Thời Đức Phật Thích Ca Mâu Ni còn tại thế có bốn vị Thánh có bốn vị vừa đắc đạo xong là bị bò nó húc chết, vừa đắc xong là bị bò nó húc chết, là do sao ta? kiếp xưa xưa xưa mấy ông nội này là bốn ông công tử vào một cái dịp lễ hội đi thuê một cái cô gái kỹ nữ rồi dắt nhau vô trong một chỗ đẹp đẹp rồi ca hát, ăn uống, tiệc tùng chơi, sao dòm thấy vòng vàng nó nhiều quá, bốn ông này hè nhau giết con người ta rồi chia, cái cô này lúc đang ngáp ngáp cổ khẩn thế này: nếu còn có một kiếp sau thì mấy người đi tới đâu trăm cũng tìm tới nơi, truy cùng đuổi tận. Và đúng như vậy, chắc cổ thề như vậy, cho nên đời sau...

[hết pin, coi như nhân duyên đã mãn đi, nói đến hết pin, nó hết trước tôi]

cho nên là cái nguy hiểm nhất là lúc mà mình ghét người ta đó, lúc đó người ta là phạm, tới lúc mình ra tay người ta là Thánh là chết, ăn cho hết, hiểu không? thí dụ như ngày xưa ngày xưa, có một kiếp đó, Bồ Tát Thích Ca Mâu Ni và ông Đề Bà Đạt Đa là hai người bạn cùng phường, phường đây không phải là đơn vị hành chánh, phường đây là cùng nghề đi bán đồng nát, biết đồng nát không? Bắc kỳ đồng nát, miền nam là ve chai, hai người đi bán ve chai mà thì đi rao như vậy, Bồ Tát đi một hương, Đề Bà Đạt Đa đi một hương, thì Đề Bà Đạt Đa đi tới một cái chòi nát có hai bà cháu đi ra đưa cho ống cái thau, cái mâm bằng đồng thì nói bây giờ nghèo lắm cần bán được nhiều hay nhiều để mua đổi gạo. Thì ống cầm ống biết cái thau đó bằng vàng vì đây là một gia đình phú hào phá sản, họ bán sạch sành sanh như Việt nam mình thời bao cấp, nhớ thời bao cấp không? bán tùm lum hết, thì ông nghèo cái gì cũng bán ông chừa cái mâm, bữa nay thấy ông này đi ngang mới bán luôn, ống nhìn, ống cạo cạo, ông thấy, ống búng là ống biết cái này là bằng vàng nhưng mà ống tham, mà ống ác đến mức mà không còn chỗ ký tên, ống chánh đến độ mà oh cái này đâu có bao nhiêu tiền, ông ra cái giá thí dụ như ruby, ống cho chừng 100 ruby thì hai bà cháu nhìn cái mâm nó cũng nặng nặng, dầy dầy, tốt tốt mà 100 thì bèo quá. Hai bà cháu nói thêm đi.

- không. 100 là nhân đạo rồi đó, trong đó có phần cấp dưỡng và hỗ trợ chính sách luôn đó, thì hai bà cháu thấy ớn quá, thấy bèo quá thôi cất vô, ai ngờ lát sau Bồ Tát Thích Ca đi tới, Bồ Tát lừ lừ đi tới rao: đồng xu, bạc cắc, đồng thau...

thì hai bà cháu mới đem cái mâm ra thì Bồ Tát lấy cái móng khều khều vầy nè, rồi gõ gõ, thấy thấy lắc đầu. Bồ Tát hỏi hai người biết cái này là cái gì không? vàng toàn tập, toàn bộ tiền bạc trong người của tôi, toàn bộ cái gánh này và tôi leo vô cái gánh đứng luôn vẫn rẻ hơn cái mâm này, tức là nguyên cái này giao cũng chưa đủ nữa, tôi leo vô cái gánh tôi đứng luôn cũng không đủ. Trời ơi hai bà cháu, các vị biết cái cảm giác nó đã cỡ nào, họ chửi ông kia không còn cái gì, trời ơi nhìn cái mặt nó gian rồi.